ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 11. októbra 2007 *

Vo veci C-443/06,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Supremo Tribunal Administrativo (Portugalsko), z 28. septembra 2006 a doručený Súdnemu dvoru 27. októbra 2006, ktorý súvisí s konaním:

Erika Waltraud Ilse Hollmann

proti

Fazenda Pública,

za účasti:

Ministério Público,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory K. Lenaerts, sudcovia R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (spravodajca), J. Malenovský a T. von Danwitz,

* Jazyk konania: portugalčina.

generálny advokát: P. Mengozzi,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. júna 2007,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— pani Hollmann, v zastúpení: M. A. Torres, advogado,

— portugalská vláda, v zastúpení: L. I. Fernandes, Â. S. Neves a J. M. Leitão, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: R. Lyal a M. Afonso, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke sa týka výkladu článkov 12 ES, 18 ES, 39 ES, 43 ES a 56 ES.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pani Hollmann a Fazenda Pública (portugalskými daňovými orgánmi) týkajúceho sa platobného výmeru z jej príjmov za rok 2003.

Právny rámec

3 Článok 10 Zákonníka o dani z príjmu fyzických osôb (Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares) schváleného zákonným dekrétom č. 442/88 z 30. novembra 1988 v znení vyplývajúcom zo zákonného dekrétu č. 198/2001 z 3. júla 2001 (*Diário da República* I, séria A, č. 152, z 3. júla 2001, ďalej len „CIRS“) stanovuje:

„1. Ostatným príjmom je nadobudnutý zisk, ktorý bez toho, aby bol považovaný za príjem z podnikania a samostatnej zárobkovej činnosti, kapitálu alebo nehnuteľností, pochádza z:

a) odplatného prevodu vecných práv k nehnuteľnému majetku a zahrnutia majetku v súkromnom vlastníctve do podnikateľskej a samostatnej zárobkovej činnosti vykonávanej samostatne ich vlastníkom;

…

4. Príjem podliehajúci IRS [daň z príjmu fyzických osôb] pozostáva:

a) z rozdielu medzi čistou hodnotou v čase uskutočnenia a čistou hodnotou v čase nadobudnutia kvalifikovanej časti kapitálového zisku alebo v prípadoch stanovených v odseku 1 písm. a), b) a c);

…“

4 Podľa článku 13 ods. 1 CIRS fyzické osoby s bydliskom na portugalskom území, ako aj fyzické osoby, ktoré hoci tam bydlisko nemajú, ale získavajú tam svoje príjmy, podliehajú dani z príjmu.

5 Článok 15 ods. 1 a 2 CIRS stanovuje, že osobám s bydliskom na portugalskom území sa zdaňuje súhrn ich príjmov, vrátane príjmov získaných v zahraničí, hoci nerezidentom sa zdaňujú iba príjmy získané na portugalskom území.

6 Z ustanovení článku 18 CIRS vyplýva, že za príjmy získané na portugalskom území sa považujú príjmy týkajúce sa nehnuteľností nachádzajúcich sa na portugalskom území, vrátane ostatných príjmov vyplývajúcich z ich prevodu.

7 Článok 43 ods. 1 a 2 CIRS, v znení vyplývajúcom zo zákona č. 109 B z 27. decembra 2001 (*Diário da República* I, séria B, č. 298, z 27. decembra 2001) stanovuje:

„1. Hodnota príjmov kvalifikovaných ako ostatné príjmy zodpovedá rozdielu medzi ziskom a stratou dosiahnutým v tom istom roku, ktorý sa vypočíta v súlade s nasledujúcimi článkami.

2. Rozdiel podľa predchádzajúceho odseku sa bez ohľadu na to, či je kladný alebo záporný, zohľadní len do výšky 50 %, ak ide o prevody uvedené v článku 10 ods. 1 písm. a), c) a d), ktoré uskutočnili rezidenti.

…“

8 Pokiaľ ide o rezidentov, zdaniteľný príjem vyplýva zo súčtu príjmov rozličných kategórií získaných každý rok, podliehajúcich progresívnemu sadzobníku.

9 Pre nerezidentov článok 72 ods. 1 CIRS stanovuje osobitnú proporcionálnu 25 % sadzbu, ktorá sa týka súhrnu zostatku týkajúceho sa ostatných príjmov z nehnuteľností.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

10 Pani Hollmann má od času, keď nastali skutkové okolnosti sporu vo veci samej, bydlisko v Nemecku.

11 V roku 1998 po úmrtí svojho manžela zdedila pani Hollmann nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v Portugalsku. Bola jej vyrubená daň z dedičstva a darovania z hodnoty dedičstva tohto majetku.

12 V roku 2003 pani Hollmann predala predmetnú nehnuteľnosť a dosiahla ostatný príjem 619 757,46 eur zodpovedajúci rozdielu medzi sumou za uvedený predaj a hodnotou tohto dedičstva podliehajúcou dani z dedičstva a darovania.

13 V platobnom výmere dane z príjmu za rok 2003 zobrali príslušné daňové orgány pri určení čistého zdaniteľného príjmu pani Hollmann do úvahy celkový ostatný príjem, ktorý získala, a pripočítali túto sumu k jej ďalším zdaniteľným príjmom v Portugalsku.

14 Podľa daňových orgánov sa žalobkyňa vo veci samej nemôže dovolávať výhodnejších ustanovení článku 43 ods. 2 CIRS z dôvodu že má bydlisko v inom členskom štáte Európskej únie než v Portugalsku.

15 Pani Hollmann pred Tribunal administrativo e fiscal v Loulé napadla vyššie uvedený platobný výmer. Keďže jej žaloba bola zamietnutá, pani Hollmann sa voči tomuto rozsudku odvolala.

16 Za týchto okolností Supremo Tribunal Administrativo rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Porušuje článok 43 ods. 2 [CIRS], ktorý obmedzuje základ dane na 50 % ostatných príjmov, ak sú tieto dosiahnuté osobami s bydliskom v Portugalsku, články 12 ES, 18 ES, 39 ES, 43 ES a 56 ES tým, že z tohto obmedzenia vylučuje ostatné príjmy dosiahnuté osobou, ktorá má bydlisko v inom členskom štáte Európskej únie?“

O prejudiciálnej otázke

O prípustnosti

17 Portugalská vláda a Komisia vyjadrili pochybnosti týkajúce sa prípustnosti prejudiciálnej otázky z dôvodu jej formulácie vnútroštátnym súdom.

18 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry, aj keď Súdnemu dvoru neprináleží vyjadrovať sa v konaní začatom podľa článku 234 ES k zlučiteľnosti noriem vnútroštátneho práva s ustanoveniami práva Spoločenstva, keďže výklad týchto noriem prináleží vnútroštátnym súdom, Súdny dvor má právomoc poskytnúť týmto súdom všetky informácie potrebné na výklad práva Spoločenstva, ktoré im umožnia posúdiť zlučiteľnosť týchto noriem s právnou úpravou Spoločenstva (pozri rozsudky zo 6. marca 2007, Placanica a i., C-338/04, C-359/04 a C-360/04, Zb. s. I-1819, bod 37, a z 19. apríla 2007, Asociación Nacional de Empresas Forestales, C-295/05, Zb. s. I-2999, bod 29, ako aj citovanú judikatúru).

19 Okrem toho rovnako podľa ustálenej judikatúry platí, že v rámci spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi zakotvenej v článku 234 ES prináleží výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, ktoré má byť vydané, posúdiť so zreteľom na osobitosti prípadu tak nevyhnutnosť podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania pre vydanie rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. Preto ak sa otázky položené vnútroštátnymi súdmi týkajú výkladu ustanovenia práva Spoločenstva, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (pozri najmä rozsudky Asociación Nacional de Empresas Forestales, už citovaný, bod 30, a zo 17. apríla 2007, AGM-COS. MET, C-470/03, Zb. s. I-2749, bod 44).

20 V prejednávanej veci doslovný obsah otázky položenej vnútroštátnym súdom vyzýva Súdny dvor, aby sa vyjadril k zlučiteľnosti ustanovenia vnútroštátneho práva, akým je článok 43 ods. 2 CIRS, s právom Spoločenstva.

21 Predsa však, hoci Súdny dvor nemôže odpovedať na otázku tak, ako je formulovaná vnútroštátnym súdom, nič mu nebráni dať odpoveď vnútroštátnemu súdu

poskytnutím všetkých informácií o výklade práva Spoločenstva, ktoré mu umožnia rozhodnúť o zlučiteľnosti predmetných daňových ustanovení s právom Spoločenstva.

22 Preto je potrebné konštatovať, že vnútroštátny súd sa svojou otázkou Súdneho dvora v podstate pýta, či vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava, ktorej sa týka spor vo veci samej, ktorá podriaďuje ostatné príjmy vyplývajúce z prevodu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v jednom členskom štáte, ak je tento prevod vykonaný rezidentom iného členského štátu, vyššiemu daňovému bremenu, než je daňové bremeno uplatňované pri rovnakom type transakcie na ostatné príjmy dosiahnuté rezidentom štátu, v ktorom sa nachádza táto nehnuteľnosť, odporuje článkom 12 ES, 18 ES, 39 ES, 43 ES a 56 ES.

O uplatniteľných zásadách a slobodách

23 Vnútroštátny súd vo svojej otázke odkazuje na články 12 ES, 18 ES, 39 ES, 43 ES a 56 ES.

24 Vzniká teda otázka, či sa daňovník nerezident, ktorý sa nachádza v situácii porovnateľnej so situáciou pani Hollmann, môže dovolávať týchto ustanovení.

25 Pokiaľ ide o články 39 ES a 43 ES, z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že pani Hollmann pristúpila k predaju svojej nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Portugalsku, teda k transakcii, ktorá dávala dôvod na vyrubenie dane, ktoré je sporné v spore vo veci samej, nie s cieľom vykonávať povolanie na území Spoločenstva, a ani s cieľom usadiť sa v členskom štáte inom než Nemecko kvôli výkonu hospodárskej činnosti.

26 Čo sa týka článku 18 ES, v samotnom návrhu na začatie prejudiciálneho konania nie je nijaký údaj, ktorý by umožňoval prijať záver, že žalobkyňa vo veci samej pristúpila k predaju svojej nehnuteľnosti s cieľom uplatnenia práva, ktoré jej priznáva toto ustanovenie.

27 V dôsledku toho sa pani Hollmann, vo svetle skutkového rámca uvedeného vnútroštátnym súdom, nemôže v danej veci dovolávať článkov 18 ES, 39 ES a 43 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. októbra 2006, Komisia/Portugalsko, C-345/05, Zb. s. I-10633, bod 15, a citovanú judikatúru).

28 Z judikatúry vyplýva, že článok 12 ES sa uplatňuje samostatne len v prípadoch spravujúcich sa právom Spoločenstva, pre ktoré Zmluva nestanovuje osobitné pravidlo nediskriminácie (pozri najmä rozsudky z 8. marca 2001, Metallgesellschaft a i., C-397/98 a C-410/98, Zb. s. I-1727, bod 38, a z 26. júna 2003, Skandia a Ramstedt, C-422/01, Zb. s. I-6817, bod 61).

29 Zmluva však v článku 56 ES uvádza špecifické pravidlo zákazu diskriminácie v oblasti slobody pohybu kapitálu (rozsudok z 10. januára 2006, Cassa di Risparmio di Firenze, C-222/04, Zb. s. I-289, bod 99).

30 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je teda potrebné určiť, či sa daňovník, akým je pani Hollmann, môže dovolávať ustanovení článku 56 ES.

31 V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že transakcia týkajúca sa speňaženia investície do nehnuteľnosti, akou je transakcia v spore vo veci samej, predstavuje pohyb kapitálu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. marca 1999, Trummer a Mayer, C-222/97, Zb. s. I-1661, bod 24).

32 Preto takáto transakcia patrí do pôsobnosti článku 56 ES, a to je teda dôvod, pre ktorý je potrebné skúmať otázku položenú vnútroštátnym súdom.

O voľnom pohybe kapitálu

33 Na úvod je dôležité pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že hoci priame dane patria do právomoci členských štátov, členské štáty ich musia uplatňovať v súlade s právom Spoločenstva (pozri najmä rozsudky zo 7. septembra 2004, Manninen, C-319/02, Zb. s. I-7477, bod 19; zo 14. septembra 2006, Centro di Musicologia Walter Stauffer, C-386/04, Zb. s. I-8203, bod 15, a z 24. mája 2007, Holböck, C-157/05, Zb. s. I-4051, bod 21).

34 Na druhej strane článok 56 ES zakazuje akékoľvek obmedzenia pohybu kapitálu medzi členskými štátmi, s výhradou dôvodov uvedených v článku 58 ES.

35 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že spojené ustanovenia CIRS uvádzajú, že v prípade ostatných príjmov získaných pri odplatnom prevode nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Portugalsku sa pravidlá zdanenia odlišujú podľa toho, či daňovníci majú, alebo nemajú bydlisko v tomto členskom štáte.

36 Podľa článku 43 ods. 2 CIRS sa suma ostatných príjmov dosiahnutých rezidentmi pri prevode nehnuteľností v Portugalsku zohľadní len do výšky 50 % tejto sumy. Naopak, pre nerezidentov CIRS stanovuje, že zdanenie sumy ostatných príjmov získaných v prípade prevodu predmetných nehnuteľností sa týka súhrnu tejto sumy.

37 Z toho vyplýva, že podľa relevantných ustanovení CIRS nie je základ dane pri získaných ostatných príjmoch rovnaký pre rezidentov a nerezidentov. Pri predaji tej istej nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Portugalsku, v prípade dosiahnutia ostatných príjmov, nerezidenti podliehajú vyššiemu daňovému bremenu, než je bremeno uplatňované na rezidentov, a preto sa nachádzajú v menej výhodnej situácii než rezidenti.

38 Hoci nerezident je postihnutý sadzbou 25 % zo základu dane reprezentujúceho súhrn získaných ostatných príjmov, zohľadnenie iba polovice základu dane pri ostatných príjmoch získaných rezidentom umožňuje rezidentovi požívať z tohto dôvodu systematicky nižšie daňové bremeno, bez ohľadu na sadzbu zdanenia súhrnu jeho príjmov, keďže podľa pripomienok formulovaných portugalskou vládou podlieha zdanenie príjmov rezidentov progresívnemu sadzobníku, podľa ktorého najvyššou sadzbou je 42 %.

39 V dôsledku toho vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava, ktorej sa týka spor vo veci samej, má za dôsledok to, že pre nerezidentov robí prevod kapitálu menej atraktívnym, lebo ich odrádza od vykonávania investícií do nehnuteľností v Portugalsku, a teda aj od transakcií súvisiacich s týmito investíciami, ako je predaj nehnuteľnosti.

40 Za týchto okolností je potrebné konštatovať, že stanovenie základu dane na 50 % pri ostatných príjmoch dosianutých výlučne daňovníkmi s bydliskom v Portugalsku a nie daňovníkmi nerezidentmi, predstavuje obmedzenie pohybu kapitálu, zakázané článkom 56 ES.

41 Je však potrebné preskúmať, či toto obmedzenie možno odôvodniť dôvodmi uvedenými v článku 58 ods. 1 ES.

42 Z tohto ustanovenia v spojení s odsekom 3 toho istého článku vyplýva, že členské štáty môžu vo svojich vnútroštátnych právnych poriadkoch prijať ustanovenia odlišujúce daňovníkov rezidentov a daňovníkov nerezidentov, pričom toto odlíšenie nesmie byť prostriedkom pre svojvoľnú diskrimináciu alebo skryté obmedzovanie voľného pohybu kapitálu.

43 Ako už bolo konštatované v bodoch 36 až 38 tohto rozsudku, článok 43 ods. 2 CIRS v podstate stanovuje nerovnosť v daňovom zaobchádzaní medzi rezidentmi a nerezidentmi, stanovujúc v prípade ostatných príjmov získaných pri prevode nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Portugalsku odlišný základ dane.

44 Pritom však treba rozlišovať medzi nerovnakým zaobchádzaním povoleným na základe článku 58 ods. 1 písm. a) ES a svojvoľnou diskrimináciou zakázanou v odseku 3 toho istého článku.

45 Z judikatúry vyplýva, že na to aby sa mohla vnútroštátna právna úprava, o akú ide v spore vo veci samej, považovať za zlučiteľnú s ustanoveniami Zmluvy týkajúcimi

sa voľného pohybu kapitálu, je potrebné, aby sa rozdiel v zaobchádzaní týkal situácií, ktoré nie sú navzájom objektívne porovnateľné, alebo bol odôvodnený naliehavou potrebou všeobecného záujmu (pozri rozsudky Manninen, už citovaný, body 28 a 29; z 8. septembra 2005, Blanckaert, C-512/03, Zb. s. I-7685, bod 42, a z 19. januára 2006, Bouanich, C-265/04, Zb. s. I-923, bod 38).

46 Vo svetle judikatúry citovanej v predchádzajúcom bode je potrebné v prvom rade skúmať, či rozdiel v zdanení príjmov, podľa toho či sú ostatné príjmy vyplývajúce z prevodu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Portugalsku získané rezidentmi alebo nerezidentmi, sa týka situácií, ktoré nie sú objektívne porovnateľné.

47 V tejto súvislosti portugalská vláda uvádza, že existuje rozdiel v situácii dvoch kategórií daňovníkov, ktorý úplne odôvodňuje tento rozdiel v zaobchádzaní. Obmedzenie základu dane na 50 % sa môže týkať iba rezidentov, keďže títo podliehajú progresívnemu sadzobníku dane z celkového príjmu. Naopak, nerezidenti sú zdaňovaní iba z príjmov získaných na portugalskom území. Inými slovami, mechanizmus uvádzaný vnútroštátnou právnou úpravou, akou je právna úprava, ktorej sa týka spor vo veci samej, smeruje k tomu, aby nepenalizoval rezidentov, ktorí podliehajú, na rozdiel od nerezidentov, progresívnej dani.

48 Okrem toho sa portugalská vláda domnieva, že rozdielne daňové zaobchádzanie vyplývajúce z uplatnenia rozdielneho základu dane pri nerezidentoch musí byť vnímané v spojení so všeobecným systémom daní z príjmu uplatniteľným na rezidentov a na nerezidentov.

49 Týmto argumentom portugalská vláda zastáva názor, že zavedenie rozdielneho základu dane pre nerezidentov v prípade získania ostatných príjmov je odôvodnené vzhľadom na systém zdanenia príjmov, najmä odlišnú sadzbu zdanenia uplatniteľnú

na rezidentov a na nerezidentov. V prípade prvých menovaných vyplýva zdaniteľný príjem z akumulácie príjmov rozličných kategórií, teda vrátane ostatných príjmov získaných každý rok, podliehajúcich progresívnemu sadzobníku, zatiaľ čo pre nerezidentov CIRS stanovuje osobitnú proporcionálnu sadzbu.

50 Je potrebné poznamenať, že vo veci samej sa po prvé zdanenie ostatných príjmov vyplývajúcich z prevodu nehnuteľnosti týka jedinej kategórie príjmov daňovníkov bez ohľadu na to, či sú rezidentmi, alebo nerezidentmi, po druhé sa týka oboch kategórií daňovníkov a po tretie členským štátom zdroja zdaniteľného príjmu je vždy Portugalská republika.

51 V tejto súvislosti je dôležité najmä upresniť, že ako vyplýva z bodu 38 tohto rozsudku, zohľadnenie polovice základu dane pri ostatných príjmoch získaných rezidentom, v spojení so skutočnosťou, že zdanenie jeho príjmov podlieha progresívnemu sadzobníku, ktorého najvyššia sadzba je 42 % vedie za rovnakých podmienok zdanenia v prípade nerezidenta k významnejšiemu zdaneniu nerezidenta.

52 Za týchto okolností nie je možné tvrdeniu uvádzanému portugalskou vládou vyhovieť.

53 Z vyššie uvedeného vyplýva, že objektívne neexistuje žiadny rozdiel v situácii, ktorý by odôvodňoval nerovnosť v daňovom zaobchádzaní medzi dvomi kategóriami daňovníkov, pokiaľ ide o zdanenie ostatných príjmov. Preto je situácia, akou je situácia pani Hollmann, porovnateľná so situáciou rezidenta.

54 Z toho vyplýva, že vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava, ktorej sa týka spor vo veci samej, zavádza nerovnaké daňové zaobchádzanie vo vzťahu k nerezidentom, pretože v prípade dosiahnutia ostatných príjmov umožňuje významnejšie zdanenie, a teda vyššie daňové bremeno než bremeno znášané v objektívne porovnateľnej situácii rezidentmi.

55 Pokiaľ ide v druhom rade o odôvodnenia založené na naliehavej potrebe všeobecného záujmu, portugalská vláda sa dovoláva potreby zabezpečenia koherencie vnútroštátneho daňového systému.

56 Z judikatúry vyplýva, že potreba zachovať koherentnosť daňového systému môže odôvodniť obmedzenie výkonu základných slobôd zaručených v Zmluve. Aby však tvrdenie založené na uvedenom odôvodnení mohlo uspieť, musí sa preukázať existencia priamej spojitosti medzi predmetnou daňovou výhodou a vyrovnaním tejto výhody konkrétnym daňovým odvodom (rozsudky z 23. februára 2006, Keller Holding, C-471/04, Zb. s. I-2107, bod 40, a z 29. marca 2007, Rewe Zentralfinanz, C-347/04, Zb. s. I-2647, bod 62 a citovaná judikatúra).

57 V prejednávanej veci portugalská vláda uvádza, že je potrebné zohľadniť účel a logiku systému zdanenia pri získaní ostatných príjmov vyplývajúcich z prevodu nehnuteľnosti. V tejto súvislosti má predmetný daňový systém za cieľ predísť penalizovaniu rezidentov v rámci zdanenia ostatných príjmov z dôvodu uplatňovania progresívnej sadzby vo vzťahu k nim. V podstate pre rezidentov existuje priama spojitosť medzi daňovou výhodou vyplývajúcou zo základu dane zníženého o polovicu pri zdanení ostatných príjmov a progresívnou sadzbou zdanenia, ktorá sa uplatňuje na súhrn ich príjmov.

58 Ako vyplýva z bodu 38 tohto rozsudku, daňová výhoda priznaná rezidentom, spočívajúca v znížení základu dane o polovicu pri zdanení ostatných príjmov, v každom prípade prevyšuje svoju protiváhu, spočívajúcu v uplatnení progresívnej sadzby dane na ich príjmy.

59 Preto nemôže existovať priama spojitosť medzi predmetnou daňovou výhodou a jej vyrovnaním konkrétnym daňovým odvodom.

60 V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že obmedzenie vyplývajúce z daňovej úpravy spornej vo veci samej nemôže byť odôvodnené potrebou zabezpečenia koherencie vnútroštátneho daňového systému.

61 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je na položenú otázku potrebné odpovedať, že článok 56 ES sa má vykladať tak, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava, ktorej sa týka spor vo veci samej, ktorá podriaďuje ostatné príjmy vyplývajúce z prevodu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v jednom členskom štáte, v danom prípade v Portugalsku, ak je tento prevod vykonaný rezidentom iného členského štátu, vyššiemu daňovému bremenu, než je daňové bremeno uplatňované pri rovnakom type transakcie na ostatné príjmy dosiahnuté rezidentom štátu, v ktorom sa nachádza táto nehnuteľnosť.

O trovách

62 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 56 ES sa má vykladať tak, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava, ktorej sa týka spor vo veci samej, ktorá podriaďuje ostatné príjmy vyplývajúce z prevodu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v jednom členskom štáte, v danom prípade v Portugalsku, ak je tento prevod vykonaný rezidentom iného členského štátu, vyššiemu daňovému bremenu, než je daňové bremeno uplatňované pri rovnakom type transakcie na ostatné príjmy dosiahnuté rezidentom štátu, v ktorom sa nachádza táto nehnuteľnosť.

Podpisy